

Falsificări

Falsificări

Într-un oraș italian murise un cunoscut expert de artă. Averea lăsată, care cuprindea desene de Paul Gavarni, renumit grafician francez, tocmai era pe punctul de a se vinde la licitație. Atunci un străin, pe semne el însuși un colecționar, intră în sala de licitație și ceru să i se arate foile de artă.

- Acestea sunt falsificări, zise el indignat.

Din pricina unei asemenea impertinențe a străinului, funcționarul însărcinat cu vinderea obiectelor la licitație îi arată acestuia că desenele erau semnate de către artist. Cu toate acestea, străinul își menținu părerea.

- Doar provin din averea cunoscutului colecționar Arivano, replică agentul care conducea licitația.

- Chiar dacă, răspunse străinul cu vocea iritată.

Persoanele dornice de a cumpăra îi înconjură curioase pe cei doi certăreți.

- Răposatul a fost doar un prieten personal al lui Gavarni!

- Aceasta este o minciună! Este ceva cu totul imposibil! sună impunător răspunsul străinului.

Agentul de licitație spumega de furie și îi strigă:

- Cum puteți afirma așa ceva revoltător?

- Pentru că, replică domnul cel străin foarte liniștit, pentru că eu însumi sunt Gavarni.

Se auzeau strigăte furioase din partea mulțimii.

- Aruncați-l afară! Șarlatanul, înșelătorul!

Agentul, care era de părere că are de a face cu un alienat mintal, dădu ordin ca cel ce a tulburat liniștea să fie îndepărtat fără întârziere. Licitația continuă, iar prețurile pentru desenele oferite urcară mereu.

Această întâmplare s-a petrecut cu mulți ani în urmă, iar străinul a fost cu adevărat Paul Gavarni. Însă pentru că el nu a vrut să fie tratat cu neîncredere de către admiratorii săi plini de temperament, nu i-a trecut prin minte altceva mai bun decât să tacă pentru moment.

Aș mai adăuga acestei întâmplări o mică anecdotă a lui Picasso, renumitul reprezentant al picturii moderne, care a fost întrebat odată care ar fi, după părerea lui, cel mai mare talent printre pictori. Maestrul, surâzând, a răspuns: „Peler Paul Rubens, pentru că a pictat în viața lui circa 600 de tablouri, dintre care s-au mai păstrat până astăzi 2.700 de bucăți.”

Înțelegi ce a vrut să spună Picasso cu acest semnificativ răspuns? Aproape că nu există un alt domeniu în care să se facă atâtea falsificări ca în pictură. Prețurile aproape astronomice, pe care le obțin lucrările pictorilor renumiți de pretutindeni, le-au dat idei celor din breasla falsificatorilor. Adesea este extrem de dificil să deosebești un Rembrandt original de unul fals, căci falsificatorii de obiecte de artă sunt foarte rafinați și lucrează de cele mai multe ori după rețetele vechiului maestru.

Ce-i drept, se poate descoperi cu succes din ce elemente sunt vopselele care au fost folosite. Astăzi, cu ajutorul procedeelelor chimice, se poate stabili dacă de exemplu un albastru ultramarin conține elementele artificiale moderne sau corespunde albastrului scos dintr-o aumită piatră prețioasă de vechii maeștri. De asemenea și pânza, care servește ca toiu de pictat, este un important criteriu. În afară de aceasta, mai sunt și fisurile fine în stratul de vopsea care arată vechimea și încă multe altele. Însă după cum am mai amintit, falsificatorii stăpânesc adesea secretele de atelier ale maestrului original tot așa de bine ca și artistul. Vopselele le produc ei înșiși după vechi rețete și știu să își procure pânză veche pentru lotul. Stăpânesc suficiente tehnici, pentru ca un tablou proaspăt să pară în decursul a câtorva ore ca unul vechi de 300 de ani.

Este nevoie de metode criminalistice foarte moderne și de cunoștințe de specialitate bine întemeiate, ca să recunoști o pictură falsă. Ce-i drept, uneori există și puncte de reper mai simple pentru a demasca un fals. Sunt cunoscute cazuri la care o amprentă digitală a falsificatorului sau un fir de păr al pensulei, bine lipit, pe care pictorul original nu putea să o fi folosit, să fi adus deja la lumină toată șărlătănia. O pictură renumită, care se pretindea a fi originalul pictat de Franz Hals, a fost recunoscută ca o falsificare cu ajutorul unei radiografii; în lemnul de sub „stratul original de vopsea” s-a putut descoperi un cui de fabricație foarte modernă.

În felul acesta, fotografia, lămpile de cuarț și razele Röntgen ajută astăzi pentru a putea deosebi originalul de imitație. De exemplu, când se fotografiază printr-un microscop tablouri de Rembrandt, omul de specialitate poate constata pe baza micro fotografiei dacă tabloul indică mănuierea caracteristică a pensulei maestrului sau nu.

Cu toate acestea însă, breslei falsificatorilor îi merge bine mai departe. Chiar oamenii de specialitate cad adesea în cursa lor. În fața judecății tribunalului din Stuttgart s-au aliat cu ani în urmă falsificatori, care au vândut 54 de copii ale pictorului german Carl Spitzweg drept originale, în valoare totală de peste o jumătate de milion euro. Afacerea a fost penibilă, pentru că și o serie de „experți de frunte” au fost înșelați, căci

au semnat dovada de originalitate, așa-numita „expertiză”.

Cu cât este mai cunoscut numele unui artist, cu atât mai râvnite sunt tablourile sale. Se impune o mai mare rezervă, când e vorba de a deosebi o copie de original. Marele pictor olandez van Dyck ar fi putut termina în viața lui cam 70 de tablouri. Dacă s-ar aduna însă la un loc toate tablourile care îi sunt atribuite, ar fi cam 2.000 de picturi în total. Tot așa este și în domeniul graficii. Așa, de pildă, se afirmă că ar fi în circulație 500.000 de falsificări ale gravurilor în aramă și ale sculpturilor în lemn ale lui Durer.

Probabil, cel mai mare falsificator al timpurilor noastre a fost olandezul van Meegeren. El a copiat tehnicile maestrului original cu o așa mare perfecțiune, încât și astăzi, după moartea lui, încă nu s-a încheiat disputa pentru calitatea reală de autor a câtorva din tablourile sale. De regulă, tabloul unui maestru original nu se poate găsi așa dintr-o dată într-o cameră de vechituri. De aceea el a descoperit pe baza unui studiu intensiv al biografiei pictorului în cauză o preistorie verosimilă a tabloului. În felul acesta, van Meegeren a încasat suma de 375.000 de guldeni pentru falsul „Ucenicia în drum spre Emaus” al maestrului original Vermeer; și tot pentru un tablou reprodus de el „Cina cea de taină”, un cumpărător de bună-credință a plătit 1.600.000 de guldeni. S-a făcut un mare scandal, însă paguba produsă nu a mai putut fi recuperată.

Noile scandaluri se referă și la lucrări ale artei moderne. Genialul falsificator John Drewe a făcut de răs expertii caselor acționare Sotheby and Christie și renumite muzee. Din cele 200 de falsificări ale sale, care i-au adus cel puțin 1.5 milioane euro, numai 60 au putut fi până acum stabilite. Căutând un expert, o galerie renumită a dat de John Drewe, pentru că se îndoia de exactitatea unor tablouri de Giacometti. El a atestat exactitatea tablourilor falsificate de el. Pentru expertiză a cerut o sumă substanțială.

Pe lângă toate acestea, cazul van Meegeren a lămurit un lucru: toate copiile sunt minciuni. Ele sunt tot atât de vrednice de disprețuit ca și minciunile. Tablourile, pe care van Meegeren le-a conceput personal și le-a pictat, au fost fără importanță și de calitate inferioară. Nota zece ar fi meritat numai pentru reproducerile lui. Însă tocmai acestea nu au fost veritabile, ci doar imitația tehnic posibilă a maestrului original. Lui însuși i-a rămas numai reputația tristă că a fost un falsificator, adică un mincinos.

Știi că și în domeniul religios există falsificatori? Sunt mulți care se pretind foarte importanți, de parcă prin puterea lor ar fi câștigat singuri cerul sau Dumnezeu ar trebui să se bucure în mod deosebit de persoane ca ei. Ascultă însă Cuvântul lui Dumnezeu: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7.21). Se poate deci să spui „Doamne, Doamne!” și să fii un falsificator. O imitație și nimic autentic!

Dar oare care este voia Tatălui din ceruri? Ca tu să îndrăznești să faci pasul de la falsitate la autenticitate, de la minciună la adevăr, să spui că vrei să renunți în sfârșit la întreaga politică de camuflare a vieții tale. Trebuie să fii tu însuși după cum a spus dr. Martin Luther un om pierdut și condamnat. În exterior pari a fi ireproșabil, în profesiune, capabil, în familie, cu o conduită exemplară, toate acestea nu pot fi tăgăduite, însă înaintea lui Dumnezeu, unul care poate doar să recunoască: „Doamne, sunt un biet cerșetor în fața Ta! Nimic nu-Ți pot aduce”. Tu ești totul, Doamne!”.

Aceasta este minunea pocăinței, minunea nașterii din nou: când sfințenia lui Dumnezeu îmi devine conștientă și mă conduce în lumina Cuvântului Său către Cel răstignit, când recunosc la picioarele acestui Fiu al lui Dumnezeu vrednic de închinare că El nu este un oarecare întemeietor de religii, un oarecare reformator social, un martir care a murit pentru ideile lui și nici o culme a piramidei omenești, ci El este Mântuitorul și Salvatorul meu.

clickbible.org